

Sygn. akt III AUa 1263/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Rokicka – Radoniewicz (spr.)
Sędziowie:	SA Elżbieta Gawda SO del. do SA Ewa Szafraniuk
Protokolant: protokolant sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2017 r. w Lublinie

sprawy R. Z.

z udziałem zainteresowanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wysokość składek na ubezpieczenie społeczne

na skutek apelacji R. Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 1 września 2016 r. sygn. akt VIII U 1232/15

I. oddala apelację;

II. zasądza od R. Z. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. kwotę 1.800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Ewa Szafraniuk Małgorzata Rokicka-Radoniewicz Elżbieta Gawda

III AUa 1263/16

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 10 czerwca 2015 r. ustalił podstawę wymiaru składek ubezpieczonej R. Z. z tytułu zatrudnienia u płatnika składek (...) Spółka z o.o.

- za listopad 2012 r. - na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe, wypadkowe o zł. , zaś na ubezpieczenie zdrowotne o zł

- za grudzień 2012 r. - na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe, wypadkowe 2249,10 zł, zaś na ubezpieczenie zdrowotne 1940,75 zł.,

- za styczeń 2013 r. - na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe, wypadkowe 2249,10 zł, zaś na ubezpieczenie zdrowotne 1940,75 zł.,

- za luty 2013 r. - na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe, wypadkowe 449,82 zł, zaś na ubezpieczenie zdrowotne 2187,43 zł.,

- za marzec 2013 r. - na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe, wypadkowe o zł, zaś na ubezpieczenie zdrowotne 674,73 zł.

Od tej decyzji odwołanie do Sądu Okręgowego w Lublinie wniosła R. Z., kwestionując decyzję w całości i wnosząc o jej zmianę poprzez uznanie, iż podstawą wymiaru składek w okresie zatrudnienia w (...) sp. z o.o. w L. od listopada 2012 roku była kwota 15000 zł określona w umowie o pracę z dnia 31 października 2012 roku. Wskazała, iż na stanowisku dyrektora generalnego wykonywała szereg obowiązków pracowniczych – pozyskiwała klientów, pilnowała terminowej spłaty należności od kontrahentów, czuwała nad terminowymi spłatami wierzytelności spółki, wystawiała faktury dla kontrahentów, przygotowywała dokumentację podatkową, dokumentację do ZUS sprawdzała i przekazywała dokumenty do biura rachunkowego. Podniosła, iż pracodawca miał pełną swobodę oceniając swoje możliwości finansowe w kształtowaniu wynagrodzeń dla pracowników, zaś przychody spółki w wysokości 2799 669 21 zł osiągnięte w roku 2012 oraz w kwocie 1585 592,62 zł w 2013 roku pozwalały na ukształtowanie jej wynagrodzenia w wysokości 15000 zł zgodnie z umową o pracę z dnia 31 października 2012 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 1 września 2016 roku zmienił zaskarżoną decyzję i ustala R. Z. podstawy wymiaru składek z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L., w następującej wysokości:

- za listopad 2012 roku na ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe) w kwocie 0,00 zł na ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 0,00 zł

- za grudzień 2012 roku na ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe) w kwocie 3780 zł na ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 3261,76 zł

- za styczeń 2013 roku na ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe) w kwocie 3780 zł na ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 3261,76 zł

- za luty 2013 roku na ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe) w kwocie 756 zł na ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 3676,35 zł);

- za marzec 2013 roku na ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe) w kwocie 0,00 zł na ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 1134 zł w pozostałej części oddalił oraz zniósł wzajemnie koszty procesu.

Sąd Okręgowy ustalił, że M. Z. od 2005 roku prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...)a od 2008 roku (...) Spółka z o.o. w L., zajmujące się pozyskaniem klientów, obsługą transportową firm i zleceniami dla podwykonawców. Prezesem zarządu spółki i jedynym udziałowcem jest M. Z.. W dniu 1 marca 2009 roku M. Z. zawarł z reprezentowaną przez siebie spółką kontrakt menadżerski. Na jego podstawie spółka powierzyła mu jako zarządcy obowiązki kierowania i prowadzenia spraw spółki, za wynagrodzeniem 12 000 zł. Zatrudnił w spółce dwóch pracowników na podstawie umowy o pracę, w pełnym wymiarze czasu pracy – swoją matkę H. Z. jako koordynatora do spraw transportu z wynagrodzeniem 4200 zł brutto i A. P. (1) jako spedytora z wynagrodzeniem 3100 zł brutto. Do obowiązków H. Z. należała operacyjna obsługa klienta – przyjęcie zlecenia w formie papierowej, podstawienie

samochodu, poinformowanie kierowcy, gdzie ma jechać i jakie są jego zadania. A. P. (1) wykonywała podobne czynności, zajmując się organizowaniem powrotu kierowców. Z dniem 27 lutego 2013 roku H. Z. rozwiązała ze spółką umowę o pracę za porozumieniem stron. Obowiązki pracownicze wykonywała do 3 lipca 2011 roku, tj. dnia w którym zaczęła korzystać ze zwolnienia lekarskiego, następnie zasiłku rehabilitacyjnego i przyznano jej rentę. Stosunek pracy A. P. (2) ustał w dniu 27 sierpnia 2011 roku. W 2012 roku zysk firmy wyniósł 1280,39 złotych.

Wnioskodawczyni R. Z. z zawodu jest ekonomistką. W 2003 roku ukończyła studia na wydziale(...), w 2005 r. w zakresie (...), zaś w latach 2007-2008 kurs księgowości. Od 1 marca 2009 roku do dnia 30 czerwca 2011 roku wnioskodawczyni była zatrudniona w (...) spółce z o.o. w L., na stanowisku asystenta księgowego. Podstawą wymiaru składek było najniższe wynagrodzenie za pracę, następnie od września 2009 roku kwota 1325,10 zł od stycznia 2010 roku kwota 2149,10 zł zaś od marca 2010 roku do czerwca 2011 roku kwota 2249 zł. Do jej obowiązków należało wystawianie faktur sprzedażowych, przyjmowanie faktur kosztowych, merytoryczny nadzór zleceń transportowych, windykacja należności oraz kontakty z kontrahentami.

W dniu 31 października 2012 roku wnioskodawczyni zawarła umowę o pracę z reprezentowanym przez jej męża M. Z.(...)spółką z o.o. w L., na podstawie której została zatrudniona jako dyrektor generalny, w pełnym wymiarze czasu z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 15 000 zł. Przedstawiła zaświadczenie lekarskie o braku przeciwwskazań do zatrudnienia na stanowisku dyrektora generalnego. Otrzymała szkolenie w zakresie przepisów BHP .

R. Z., zgodnie z zawartą umową, pracowała w biurze spółki w pełnym wymiarze czasu pracy, w godzinach od 8.00 do 16 zajmując się prowadzeniem dokumentacji spółki – wystawianiem faktur sprzedaży, akceptowaniem faktur zakupowych i kosztowych, uzgadnianiem z księgową salda kontrahentów, przyjmowaniem zleceń email i rozdzielaniem prac poszczególnym kierowcom oraz załatwianiem spraw urzędowych – w ZUS, urzędzie skarbowym i banku. Kompletowała dokumentację i oddawała księgowej do rozliczenia. W ciągu przeciętnego dnia pracy obsługiwała około 12 klientów.

W okresie od 8 stycznia 2013 roku do 20 czerwca 2013 roku przebywała na zwolnieniu lekarskim w związku z ciążą 2011 roku. Urodziła dziecko w dniu(...), następnie do dnia(...)pobierała zasiłek macierzyński. Od dnia 20 czerwca 2014 roku do dnia 3 grudnia 2014 roku przebywała na zwolnieniu lekarskim w związku z kolejną ciążą. W dniu(...)urodziła dziecko. Od(...)korzystała z zasiłku macierzyńskiego. Po jego wyczerpaniu od grudnia 2015 roku korzystała z zasiłku opiekuńczego na dzieci. Od 1 kwietnia 2016 roku do 19 sierpnia 2016 roku przebywała na zwolnieniu lekarskim w związku z zespołem cieśni nadgarstka. W czasie jej nieobecności w pracy nikt nie został zatrudniony na jej miejsce. Wykonywane do 8 stycznia 2012 roku obowiązki przejął mąż M. Z., który jest zgłoszony do ubezpieczeń społecznych w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą z podstawą około 900 zł. miesięcznie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach sądowych oraz aktach organu rentowego oraz na podstawie zeznań wnioskodawczyni, przedstawiciela (...) spółka z o.o. w L. i świadków H. Z. i E. G..

Sąd obdarzył również wiarą zeznania wnioskodawczyni odnośnie jej zatrudnienia, zakresu obowiązków, wysokości wynagrodzenia oraz faktu przebywania na zwolnieniach lekarskich w związku z ciążami. Zeznania te odzwierciedlały ustalony w sprawie stan faktyczny i były zgodne ze zgromadzoną dokumentacją oraz zeznaniami M. Z. i świadków H. Z. i E. G..

Sąd dał wiarę zeznaniom M. Z. i przesłuchanych świadków odnośnie okoliczności zatrudnienia R. Z., podpisywanych umów, zakresu i wykonywania obowiązków pracowniczych wystawiania faktur sprzedażowych, przyjmowania faktur kosztowych, merytorycznego nadzoru zleceń transportowych, windykacji należności, kontaktów z kontrahentami oraz okoliczności zwolnienia innych pracowników spółki. W tym zakresie te zeznania były spójne, logiczne, wzajemnie się potwierdzały, jak również zostały potwierdzone zeznaniami wnioskodawczyni a także dowodami z dokumentów.

Sąd nie podzielił natomiast zeznań wnioskodawczyni i M. Z. odnośnie konieczności i przyczyn stworzenia stanowiska dyrektora generalnego. Wprawdzie ich zeznania były w tym zakresie zgodne ze sobą, lecz Sąd miał na uwadze,

iż są oni małżeństwem i mając na uwadze, że M. Z. był pracodawcą a wnioskodawczyni pracownikiem, obydwójce byli bezpośrednio zainteresowani korzystnym dla nich rozstrzygnięciem sprawy. Wnioskodawczyni i M. Z. jako przedstawiciel spółki, nie udowodnili w żaden sposób, iż w spółce powstała konieczność utworzenia nowego stanowiska. Przeciwnie, przeprowadzone postępowanie dowodowe wskazuje na znaczne pogorszenie sytuacji finansowej spółki związane ze zmniejszeniem ilości klientów, które spowodowało rozwiązanie z pracownikiem A. P. (2) umowy o pracę. Jej obowiązki przejęła wnioskodawczyni. Zważyć należy, iż wynagrodzenie A. P. (2) kształtowało się na poziomie 3100 zł brutto. Zatrudniona w spółce H. Z. otrzymywała wynagrodzenie w kwocie 4200 zł brutto. Prowadzeniem księgowości spółki zajmuje się firma zewnętrzna – biuro (...). Wnioskodawczyni wystawiała i przyjmowała faktury, nadzorowała zlecenia transportowe i windy kacje należności oraz kontaktowała się z klientami. Świadek E. G., podała iż czynności które wykonywała wnioskodawczyni, z wyjątkiem akceptacji kosztów, wykonują najczęściej asystentki prezesów lub sprzedawcy. Znamienne w tym zakresie są zeznania M. Z. złożone na ostatniej rozprawie, w których stwierdził, że „Zatrudniliśmy wnioskodawczynię z takim wynagrodzeniem, 15000 złotych, by pieniądze zostały u nas”.

Sąd nie podzielił twierdzeń wszystkich przesłuchanych w sprawie osób odnośnie dobrej kondycji finansowej spółki, pozwalającej na wypłatę wnioskodawczyni wynagrodzenia w kwocie 15 000 zł miesięcznie. Pozostają one w rażącej sprzeczności z rachunkiem z zysków i strat za rok 2012 zgodnie z którym zysk netto spółki wyniósł w tym okresie 1280,39 zł.

Oceniając materiał dowodowy Sąd Okręgowy uznał, że z przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego jednoznacznie wynikało, że w okresie objętym zaskarżoną decyzją R. Z. istotnie była zatrudniona w (...) spółce z o.o. w L. i wykonywała pracę w zakresie czasowym odpowiadającym przedstawionej dokumentacji zatrudnienia. Obowiązki te różniły się zakresem od wykonywanych wcześniej na stanowisku asystentki księgowej pracy jedynie kontrolą spedycji i akceptacją kosztów. Niemniej jednak, utworzenie nowego stanowiska dyrektora generalnego z wynagrodzeniem 15 000 zł miesięcznie w piątym tygodniu ciąży wnioskodawczyni, która wykonywała swoje obowiązki przez dwa miesiące pozwala na stwierdzenie, iż wynagrodzenie w spornych miesiącach od listopada 2012 roku zostało ustalone wyłącznie w celu skorzystania przez odwołującą się z wysokich świadczeń z systemu ubezpieczeń społecznych, kosztem innych uczestników tego systemu. To z kolei przemawia za uznaniem za nieważne postanowień umownych związanych z wysokością wynagrodzenia, a co za tym idzie, zmianą zadeklarowanej przez płatnika podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia R. Z..

Sąd Okręgowy orzekł, że zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt. 1 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2015r., poz. 121 ze zm.) tytułem obowiązkowego ubezpieczenia emerytalnego i rentowego jak i chorobowego (art. 11 ust. 1) oraz wypadkowego (art. 12 ust. 1) jest pozostawanie w stosunku pracy, przy czym na podstawie art. 13 pkt. 1 cyt. ustawy ubezpieczenie trwa od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku. W tezie wyroku z dnia 4 sierpnia 2005 r., II UK 320 /04 (OSNP 2006/7-8/122) Sąd Najwyższy przyjął, że „cel zawarcia umowy o pracę w postaci osiągnięcia świadczeń z ubezpieczenia społecznego nie jest sprzeczny z ustawą (art. 58 § 1 k.c.)”, a w wyroku z dnia 25 stycznia 2005 r., II UK 141/04 (OSNP 2005/15/235), iż „stronom umowy o pracę, na podstawie, której rzeczywiście były wykonywane obowiązki i prawa płynące z tej umowy nie można przypisać działania w celu obejścia ustawy”. Oznacza to, że skorzystanie z ochrony gwarantowanej pracowniczym ubezpieczeniem społecznym i w związku z tym uzyskanie zasiłków z tego ubezpieczenia jest legalnym celem zawierania umów o pracę i może ono nawet być głównym motywem nawiązania stosunku pracy.

W zaskarżonej decyzji organ rentowy zakwestionował jedynie wysokość wynagrodzenia będącego podstawą wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne ustalonego w umowie o pracę miesięcznie. Stanowisko to, w ocenie Sądu Okręgowego jest uzasadnione.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego nadmierne podwyższenie wynagrodzenia pracownika w umowie o pracę może być w zakresie prawa ubezpieczeń społecznych ocenione, jako dokonane z zamiarem nadużycia prawa do świadczeń. Postanowienie umowy o pracę jest w tym zakresie nieważne jako dokonane z naruszeniem zasad współzycia społecznego polegającym na świadomym osiągnięciu nieuzasadnionych korzyści z systemu ubezpieczeń

społecznych kosztem innych uczestników tego systemu – art. 58 § 2 k.c. w związku z art. 300 kp (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2005 r., III UK 89/05, OSNP 2006/11-12/192, uchwała z dnia 27 kwietnia 2005 r. II UZP 2/05 OSNP 2005/21/338, wyrok z dnia 4 sierpnia 2005 r., II UK 16/05 OSNP 2006/11-12/191, wyrok z dnia 18 października 2005 r. II UK 43/05, OSNP 2006/15-16, poz. 251). W takiej sytuacji Zakład Ubezpieczeń Społecznych ma uprawnienie do kwestionowania wysokości wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru składek, jeżeli okoliczności sprawy wskazują, że zostało wypłacone na podstawie umowy sprzecznej z prawem, zasadami współzycia społecznego lub zmierzającej do obejścia prawa (wyrok SN z dnia 19 maja 2009 r., III 7/09, Lex nr 509047, wyrok z dnia 4 sierpnia 2005 r. II UK 16/05, Lex nr 182776).

W realiach niniejszej sprawy nie można zgodzić się ze stanowiskiem, iż wysokość wynagrodzenia odpowiadała rodzajowi wykonywanej pracy, zajmowanemu stanowisku i zakresowi obowiązków i związana była z brakiem możliwości prowadzenia spraw spółki przez prezesa M. Z.. Strony pomimo reprezentowania wnioskodawczyni przez profesjonalnego pełnomocnika nie przedstawiły wiarygodnych dowodów na te okoliczności. Wnioskodawczyni na początku zatrudnienia w 2009 roku (mimo posiadania już określonych kwalifikacji) otrzymywała wynagrodzenie na poziomie minimalnego wynagrodzenia za pracę, następnie od 2010 roku wzrosło ono do kwoty 2249 zł. Po dowiedzeniu się przez skarżącą iż jest cięży, krótko przed zwolnieniem lekarskim, bo w listopadzie 2012 roku, prezes spółki - mąż wnioskodawczyni, utworzył dla niej nowe stanowisko, zwiększając ponad sześciokrotnie wysokość dotychczas pobieranego przez skarżącą wynagrodzenia i uzasadniając ten fakt rzekomą koniecznością jego pracy w charakterze kierowcy. Jak już wyżej wskazywano, Sąd nie dał wiary takiej argumentacji. Na brak celowości utworzenia takiego stanowiska wskazuje również okoliczność, iż na miejsce wnioskodawczyni, która przez ponad cztery lata - od 8 stycznia 2012 roku do sierpnia 2016 roku nie świadczyła pracy w związku z korzystaniem ze zwolnień lekarskich, urlopów macierzyńskich i rodzicielskich oraz zwolnień związanych z opieką nad dziećmi prezes spółki nikogo nie zatrudnił.

Znamiennym jest również fakt, iż w 2012 roku zysk spółki wyniósł 1280,39 zł. Kondycja finansowa spółki nie pozwalała więc na wypłatę wnioskodawczyni wynagrodzenia w kwocie 15 000 zł. miesięcznie.

Sąd wskazał również, że alimentacyjny charakter świadczeń i zasada solidaryzmu wymagają, by płaca, stanowiąca jednocześnie podstawę wymiaru składki nie była ustalana ponad granicę pracy słusznej, sprawiedliwej i zapewniającej godziwe utrzymanie, by rażąco przenosiła ekwiwalenty nad wkład pracy a składka w rezultacie przekładała się na świadczenie w kwocie nienależnej. Wynika to z przekonania, że choć przepisy prawa ubezpieczeń społecznych literalnie odnoszą wysokość składek do wypłaconego wynagrodzenia, w rzeczywistości odwołują się do odpowiedniości przełożenia tytułu ubezpieczenia – pracy i uzyskanej za nią należnej płacy na składki w ramach społecznego poczucia sprawiedliwości w korzystaniu ze świadczeń z ubezpieczenia udzielanych pracownikom z zasobów ogólnospołecznych (por. uzasadnienie wyroku SN z 4 sierpnia 2005 r. II UK 16/05, OSNP 2006/11-12/191).

Podstawę wymiaru składki ubezpieczonego będącego pracownikiem stanowi bowiem wynagrodzenie godziwe, a więc należne, odpowiednie, rzetelne, uczciwe i sprawiedliwe zachowujące cechy ekwiwalentności do pracy. Ocena godziwości wynagrodzenia wymaga uwzględnienia każdego konkretnego przypadku a zwłaszcza rodzaju, ilości i jakości świadczonej pracy oraz wymaganych kwalifikacji (por. uzasadnienie uchwały SN z dnia 27 kwietnia 2005 r. II UZP 2/05, Lex nr 148238, wyrok z dnia 16 grudnia 1999 r., I PKN 465/99 OSNAPiUS 2001/10/345).

W ocenie Sądu wysokości wynagrodzenia skarżącej w zaskarżonej decyzji nie uzasadniała zarówno ilość, jak i rodzaj wykonywanej pracy w okresie od listopada 2012 roku. Ilość i rodzaj tej pracy była trudna do skontrolowania, gdyż strony nie przedstawiły szczegółowej dokumentacji wykonywanej przez skarżącą pracy. Wnioskodawczyni nie podpisywała listy obecności. Zakres obowiązków i ich wykonywanie Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków i przedstawiciela spółki M. Z.. Biorąc pod uwagę okoliczności przedmiotowej sprawy należało przyjąć, że postanowienia umowy o pracę dotyczące wysokości wynagrodzenia były nieważne, jako sprzeczne z zasadami współzycia społecznego (art. 58 § 2 i § 3 kc). W tezie wyroku z dnia 18 października 2005 r. II UK 43/05 Sąd Najwyższy wskazał, że cel zawarcia umowy o pracę w postaci osiągnięcia świadczeń z ubezpieczenia społecznego nie jest sprzeczny z ustawą, ale nie może to oznaczać akceptacji dla nagannych i nieobojętnych społecznie zachowań oraz korzystania ze świadczeń z

ubezpieczeń społecznych, przy zawarciu umowy o pracę na krótki okres przed zdarzeniem rodzącym uprawnienie do świadczenia (np. urodzeniem dziecka) i ustaleniu wysokiego wynagrodzenia w celu uzyskania świadczeń obliczonych od tej podstawy. Taka umowa o pracę jest nieważna, jako sprzeczna z zasadami współżycia społecznego.

Wobec faktu, iż podstawa wymiaru składek wnioskodawczyni od czerwca 2011 roku wynosiła 2249,10 zł., a do zakresu jej obowiązków dodano kontrolę spedycji i akceptację kosztów Sąd uznał, iż wynagrodzeniem godziwym jest przeciętne miesięczne wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw bez nagród z zysku na dzień 1 listopada 2012 roku w kwocie 3780 zł. Sąd zobowiązał organ rentowy do przedstawienia hipotetycznego wyliczenia składek za okresy wskazane w zaskarżonej decyzji, przy uwzględnieniu zwolnienia lekarskiego wnioskodawczyni od 8 stycznia 2013 r.

Z uwagi na powyższe zaskarżona decyzja podlega zmianie w części podstawy wymiaru składek za miesiące od grudnia 2012 roku do marca 2013 r.. wyniosły odpowiednio:

- za listopad 2012 roku na ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe) w kwocie 0,00 zł na ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 0,00 zł.

- za grudzień 2012 roku na ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe) w kwocie 3780 zł., na ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 3261,76 zł.

- za styczeń 2013 roku na ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe) w kwocie 3780 zł., na ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 3261,76 zł.,

- za luty 2013 roku na ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe) w kwocie 756 zł, na ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 3676,35 zł.,

- za marzec 2013 roku na ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe) w kwocie 0,00 zł na ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 1134 zł.

Od tego wyroku apelację wniosła wnioskodawczyni R. Z. zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucała;

1. naruszenie przepisów prawa procesowego tj.

a. art. 233 kpc w zw. z art. 245 § 1 kpc poprzez dokonanie oceny wiarygodności i mocy dowodów bez wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego w sprawie i przyjęcie wbrew przedłożonym dokumentom księgowym zainteresowanego, iż pracodawca wnioskodawczym nie posiadał wystarczających środków do wypłaty ustalonego z wnioskodawczynią wynagrodzenie wynikającego z umowy o pracę.

b. art. 233 kpc w zw. z art. 245 § 1 kpc, 258 kpc oraz art. 299 kp. poprzez dokonanie oceny wiarygodności i mocy dowodów bez wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego w sprawie i przyjęcie wbrew przedłożonym dokumentom i zeznaniom świadków, w tym w szczególności umowy o pracę męża powódki zatrudnionego u zainteresowanego z wynagrodzeniem zbliżonym do kwestionowanego wynagrodzenia wnioskodawczyni i przyjęcie, iż jej wynagrodzenie zostało ustalone w sposób drastycznie zawyżony.

c. art. 233 kpc w zw. z art. 245 § 1 kpc, 258 kpc oraz art. 299 kp. poprzez dokonanie oceny wiarygodności i mocy dowodów bez wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego w sprawie i przyjęcie wbrew złożonym dokumentom, zeznaniom świadków i wnioskodawczyni, iż wnioskodawczyni nie wykazała zasadności zmiany stanowiska pracy i podwyższenia wynagrodzenia do wysokości kwestionowanej w niniejszej sprawie

d. art. 233 kpc w zw. z art. 245 § 1 kpc poprzez dokonanie oceny wiarygodności i mocy dowodów bez wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego w sprawie i przyjęcie wbrew ustaleniom pokontrolnym ZUS z kontroli prowadzonej u zainteresowanej w 2013r. iż kwestionowane w niniejszej sprawie wynagrodzenie wnioskodawczyni zostało znacznie zawyżone i jest nienależne wnioskodawczyni.

e. art. 322 kpc w zw. 278 kpc poprzez zupełnie dowolne i nie poparte żadnymi ustaleniami, uznanie przez Sąd I instancji, iż godziwym wynagrodzeniem należnym wnioskodawczyni z tytułu wykonywanej pracy powinno być przeciętne wynagrodzenie obowiązujące w 2012r. pomimo, iż Sąd w tym zakresie nie posiadał żadnych wiadomości

2. Naruszenie przepisów prawa materialnego tj.

a) art. 58 § 2 kc w zw. z art. 300 kp poprzez błędne jego zastosowanie i uznanie, że zawarcie przez wnioskodawczynię umowy o pracę z wynagrodzeniem ustalonym na poziomie 15.000,- zł było sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Wnosiła o zmianę wyroku i uwzględnienie odwołania oraz o zasądzenie kosztów postępowanie według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie .

Wbrew pogładowi wyrażonemu w apelacji Sąd Apelacyjny nie stwierdza wadliwości w postępowaniu Sądu Okręgowego ani przekroczenia przez ten Sąd granicy swobodnej oceny dowodów. Sąd Okręgowy przeprowadził bardzo szczegółowe postępowanie dowodowe w granicach zgłaszanych przez strony wniosków dowodowych, przeanalizował materiał dowodowy zgromadzony w sprawie i poczynił ustalenia faktyczne, które znajdują pełne oparcie w przeprowadzonych dowodach, są dokładne i wewnętrznie spójne. Sąd Apelacyjny nie dopatrył się uchybień uzasadniających zarzut przekroczenia granic zastrzeżonej dla sądu swobodnej oceny dowodów (art.233 § 1 KPC). Zastrzeżenia wnioskodawczyni dotyczą nieuznania za wiarygodną wersji, że z chwilą zawarcia w dniu 31 października 2012 roku nowej umowy o pracę na nowoutworzonym stanowisku „dyrektora generalnego” powstały warunki do ustalenia wynagrodzenia zasadniczego w kwocie 15000 zł, podczas gdy poprzednio jej wynagrodzenie u tegoż pracodawcy wynosiło w granicach minimalnego wynagrodzenia. Oczywiście pomijając fakt , że już od 8 stycznia 2013 korzystając z zasiłku chorobowego przez pełny okres zasiłkowy stwarzała warunki do ustalenia wysokości podstawy wymiaru tego zasiłku na bardzo wysokim poziomie, niewspółmiernym do dotychczas otrzymywanych dochodów.

Zarzut sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego mógłby tylko wówczas wzruszyć zaskarżony wyrok, gdyby istniała dysharmonia między materiałem zgromadzonym w sprawie a konkluzją, do jakiej doszedł Sąd na jego podstawie. Taka sytuacja w tym wypadku nie występowała.

Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podziela zarówno ustalenia faktyczne, jak i wnioski prawnicze zawarte w motywach zaskarżonego wyroku. W tej sytuacji nie zachodzi potrzeba ich powtarzania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1997 roku II UKN 61/97 – OSNAPiUS 1998/3/104, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 roku I PKN 339/98 – OSNAPiUS 1998/24/776). Podnieść należy dodatkowo, że wnioskodawczyni argumentami przytoczonymi w apelacji w żaden sposób nie podważyła zasadności stanowiska Sądu pierwszej instancji. Apelacja zawiera bowiem jedynie własną tendencyjną interpretację faktów, wbrew wynikom postępowania dowodowego. Nie można zgodzić się z poglądem wnioskodawczyni i jej męża reprezentującego podmiot zatrudniający co do powstania specjalnych warunków do ponad dziesięciokrotnego podwyższenia wynagrodzenia w stosunku do poprzedniego okresu. Zarzuty apelacji są powieleniem stanowiska zawartego w odwołaniu a do tych zarzutów Sąd Okręgowy się ustosunkował w uzasadnieniu wyroku.

Sąd Okręgowy postępowanie dowodowe przeprowadził prawidłowo, a ocena dowodów została dokonana bez przekroczenia granic określonych w art.233 § 1 KPC. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku w pełni odpowiada wymogom art.328 § 2 KPC – Sąd I instancji bardzo szczegółowo ocenił wszystkie zgłoszone przez wnioskodawczynię zarzuty i wyjaśnił przystępnie podstawę prawną rozstrzygnięcia z przytoczeniem przepisów prawa i utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa Sądu Najwyższego. Pogląd prawny Sądu Okręgowego został należycie uzasadniony, a wywody w tym zakresie są logiczne i wyczerpujące. Rozstrzygnięcie zostało oparte na właściwej podstawie prawnej. W tej

sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok w pełni odpowiada przepisom prawa, dlatego apelacja nie może być uwzględniona.

Z tych względów Sąd Apelacyjny uznaje wyrok Sadu Okręgowego za trafny i zgodny z powołanymi przez ten Sąd przepisami i na mocy art.385 KPC orzekł, jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach Sąd Apelacyjny oparł na przepisach art.98 KPC oraz § 2 pkt 4 i § 10 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015 poz.1804).